

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Mgr. P. Ch.

zastoupený JUDr. Petrem Veselým, advokátem
se sídlem Nerudova 348, 432 01 Kadaň

proti

žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí,
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 4. 2. 2020, č. j. MPSV-2019/206234-513/2,

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 4. 2. 2020, č. j. MPSV-2019/206234-513/2, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 17. 6. 2015 podal žalobce u žalovaného žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“ nebo „zákon“), ve které požadoval poskytnout větší množství informací, mimo jiné pod bodem 6 „*rozhodnutí [žalovaného] ze dne 5. 6. 2012, č. j. MPSV-UM/965/12/9S-PZK*“. Žádost o informace byla postupně ve všech ostatních bodech vyřízena, zbývalo vyřídit právě bod 6 žádosti. V této věci žalovaný opakovaně žádosti o informace odmítl s poukazem na ochranu osobních údajů dotčené osoby podle § 8a a § 8b odst. 2 informačního zákona; ministryně práce a sociálních věcí nicméně opakovaně tato rozhodnutí rušila s tím, že je třeba, aby byla vyrozuměna dotčená osoba, a dostala tedy prostor se k případnému poskytnutí požadované informace (a svých osobních údajů) vyjádřit. Žalovaný tedy pokynům ministryně vyhověl a dotčenou osobu vyrozuměl. Dotčená osoba si nicméně příslušnou písemnost nevyzvedla, a tudíž ani žádné stanovisko stran poskytnutí svých osobních údajů žalovanému nesdělila.
2. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019, č. j. MPSV-2015/35628-331/8, žalobci odmítl požadovanou informaci poskytnout (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Žalovaný uvedl, že při posouzení věci provedl test proporcionality a shledal, že v daném případě převáží soukromý zájem nad zájmem veřejným, neboť se jedná o informaci týkající se osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí fyzické osoby. Požadované rozhodnutí se týkalo dávky sociální podpory, konkrétně rodičovského příspěvku. Dále žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl: „*Vzhledem k tomu, že žadatel požaduje konkrétní rozhodnutí, by případné znečitelnění osobních údajů bylo bezvýznamné, protože veškeré informace uvedené v rozhodnutí by se daly spojit s konkrétní osobou.*“ Podle žalovaného tak byly naplněny důvody pro odmítnutí žádosti o informace podle § 8a a 8b odst. 2 informačního zákona.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní rozklad, v němž prvostupňové rozhodnutí označil toliko za „*nezákonné a nepřezkoumatelné*“. Tento rozklad ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 4. 2. 2020, č. j. MPSV-2019/206234-513/2, zamítla (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Ministryně konstatovala, že žalobce v rozkladu neuvedl, z jakého důvodu považuje prvostupňové rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné, přesto bylo toto rozhodnutí přezkoumáno v plném rozsahu, aniž byly zjištěny důvody k jeho zrušení (bylo shledáno věcně správným – v souladu se zákonem – a dostatečné v odůvodnění).
4. Žalobce se s tímto rozhodnutím neztotožnil a dne 14. 4. 2020 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) napadl žalobou podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a následná vyjádření

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že ministryně měla před rozhodnutím o rozkladu žalobce vyzvat k odstranění nedostatků rozkladu podle § 37 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

3 užitého na základě § 93 odst. 1 správního řádu. Jelikož tak neučinila, je na místě napadené rozhodnutí zrušit z důvodu podstatného porušení ustanovení o řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53).

6. Zadruhé žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí mělo být zrušeno proto, že se jím odmítá poskytnout byť anonymizované rozhodnutí kvůli tomu, že se údajně dá spojit s konkrétní osobou. Žalovaný přitom nepředkládá žádné důkazy o tom, že by se rozhodnutí dalo spojit s konkrétní osobou.
7. Zatřetí namítá, že žalovaný nesprávně provedl test proporcionality, když nedocenil veřejný zájem na zveřejnění požadovaného rozhodnutí, který je dán na základě toho, že toto rozhodnutí bylo kritizováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 3 Ads 194/2014). Žalobce uvádí, že si požadované rozhodnutí vyžádal ze zájmu o to, z jakého důvodu Nejvyšší správní soud podrobil žalovaného tak významné kritice.
8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27. 7. 2020 k podané žalobě uvedl, že v uvedené věci bylo opakovaně rozhodováno v rozkladovém řízení, žalobce si tudíž musel být vědom, jaké jsou náležitosti rozkladu, že v něm mají být uvedeny konkrétní námitky, v čem je spatřována nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce nicméně vede u žalovaného řadu řízení v podstatě obstrukční povahy a sám se v nich již ztrácí. V předchozích řízeních o rozkladu již žalobce vyčerpал všechny možné i nemožné rozkladové námitky. Žalobce nebyl vyzván k doplnění rozkladu podle § 37 odst. 3 správního řádu z důvodu jeho obstrukčního jednání.
9. Žalobce k vyjádření žalovaného podal dne 19. 8. 2020 repliku, ve které nad rámec žaloby upozornil na skutečnost, že v samotném řízení u žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí opakovaně rušeno v řízení o rozkladu; je tedy nemístné poukazovat na obstrukční jednání žalobce.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování ministryně práce a sociálních věcí.
11. Městský soud shledal, že v daném případě jsou splněny podmínky pro postup soudu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož *[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.
12. Mezi žalobcem a žalovaným (jak vyplývá z žaloby, vyjádření žalovaného i ze správního spisu) není sporné, že žalobce podal blanketní rozklad, který postrádal jednu z náležitostí vyplývajících z § 82 odst. 2 správního řádu (užitým na základě § 152 odst. 5 správního řádu), a sice neobsahoval důvody, *v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo*. Pouhé konstatování, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, nelze považovat za uvedení takového důvodu, neboť je zcela obecné a nekonkrétní. Ministryně práce a sociálních věcí tak měla postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu (užitým na základě § 93 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu) a žalobci pomoci nedostatky rozkladu odstranit. Ministryně tedy měla žalobce poučit o vadách jeho podání a stanovit mu přiměřenou lhůtu k nápravě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(doplnění rozkladu). Tak ovšem neučinila. Napadené rozhodnutí proto zatížila podstatnou procesní vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou je městský soud nucen napadené rozhodnutí zrušit. Žalobce v této souvislosti zcela případně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53.

13. Neobstojí ani tvrzení žalovaného, že tento postup byl zvolen z důvodu obstrukčního jednání žalobce. Dosavadní průběh řízení totiž pro takovéto tvrzení nesvědčí, je tomu spíše naopak. Žalovaný ve věci opakovaně rozhodl, přičemž jeho rozhodnutí byla opakovaně ministryní rušena v řízení o rozkladu. Byl to tedy žalovaný, kdo způsobil nepřiměřenou délku celého řízení, kdo po dlouhou dobu nebyl schopen řízení ukončit.
14. Uvedený postup – tedy rozhodnutí o rozkladu bez výzvy k jeho doplnění – by snad bylo možné aprobovat, pokud by ministryně ve svém rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí zevrubně přezkoumala a tím by vyčerpala i námitky, které proti němu lze rozumně vznést. Žalobce konečně sám v žalobě uvedl, z jakých důvodů prvostupňové rozhodnutí považuje za nezákonné. Takto ovšem ministryně nepostupovala, neboť se omezila na zcela nepřezkoumatelné konstatování, že prvostupňové rozhodnutí bylo „*přezkoumáno v celém rozsahu, aniž byly zjištěny důvody k jeho zrušení (...)*“. Takové odůvodnění by samostatně neobstálo (městský soud by tedy v případě, že by ke zrušení napadeného rozhodnutí nepřistoupil z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musel uvedené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).
15. V dalším řízení ministryně práce a sociálních věcí žalobce postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu (užitým na základě § 93 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu) vyzve žalobce k doplnění rozkladu a následně o něm znovu rozhodne.
16. Městský soud považuje nad rámec přezkumu napadeného rozhodnutí za účelné z hlediska dalšího řízení ve věci před žalovaným rekapitulovat některé základní zásady poskytování informací (kterážto rekapitulace *de facto* odpovídá na druhou žalobní námitku), kterými se bude žalovaný při svém dalším postupu řídit.
17. Podle § 12 věta první informačního zákona, [v]šechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.
18. Jestliže je shledáno, že dokument, který žadatel požaduje, obsahuje osobní údaje, které jsou chráněny na základě § 8a informačního zákona, přičemž na základě § 8b odst. 2 zákona je zcela vyloučeno jejich poskytnutí, je povinen provést anonymizaci. Anonymizací jsou v nezbytné míře odstraněny údaje, na základě nichž je či by mohla být identifikována konkrétní fyzická osoba [srov. čl. 4 bod 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, Obecné nařízení o ochraně osobních údajů („GDPR“)]. Poté, co povinný subjekt provede takovou anonymizaci, nic nebrání poskytnutí ostatních částí požadovaného dokumentu (ty totiž již neobsahují natolik specifické informace, na základě nichž by mohla být identifikována konkrétní fyzická osoba; zbylá část dokumentu již tedy neobsahuje osobní údaje). Vyloučení poskytnutí celého dokumentu tak v zásadě – za standardních okolností – nepřipadá v úvahu; odepření práva na informace je možné – v souladu s citovaným § 12 informačního zákona – vždy jen v nezbytně nutném rozsahu.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí na základě § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc dále rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem, který městský soud v tomto rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. Městský soud neshledal naplnění podmínek pro to, aby žalovanému nařídil poskytnout požadované informace postupem podle § 16 odst. 5 informačního zákona, a to z důvodu, že napadené rozhodnutí zrušil nikoliv pro jeho nezákonnost, ale pro podstatné porušení ustanovení o řízení (sekundárně také konstatoval, že zdůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné).
21. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu); podání repliky městský soud nehodnotí jako účelný úkon, nadto soud žalobce k jejímu podání nevyzval. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha dne 29. října 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.